

Megnyugvás

Anyám, ma olyan jó itthon,
gazdag ünnepelt is voltam,
a legszebb percekben titkon
mégis csak haza gondoltam.

Egy békés mosolyban ringok,
mit szépít a nyár fegyelme,
ha távol már tépett szirmot
sodor nyugtalan lelkembe.

S úz a perc, az emlékezet,
hazaint fenn a Nap menése,
tudom, hogy még fáradt kezed
magot ejt a csibék elébe.

Körülröpdösnek, az arany
pihéjű szárnyacskájuk pereg
s újra mesét hallgat kazal
tövén a három kisgyerek.

Nem varázsolsz üde tündért,
élünk gondoviselt vágyaikon,
rámszólsz tévedt betűimért;
anyám ma nagyon jó itthon.

Országúti vallomás

Kanyarog az út, mintha minden
útbaeső rögöt, árkot kikerülne,
megy a messzi köröszttözések
csöndjébe és a por tompa tükre
mutat örökarcú paraszthitet.

A nyár aranya csilingel rajta,
a pajta szívéig lepkék kísérik,
ez a diadalmenet hősi üzenet,
őrzik nemzedékről nemzedékig,
itt a tájban, mely küzdést temet.

Állok hallgatag, már az alkonyat
nem vezért, nem régmúlt történelmet
dicsér, az ajkakon dolgos ember
ébred, kibén a hódolat elveszett
s édes gyermeket félt szeretettel.

Erről az útról csodát ismerek,
nem tévelyeg a tarolt mesgyéken,
vetések között jelez át a tájon,
két világot visz túl a szenvedésen
egymáshoz: munkást s a parasztságom.

URBÁN JÁNOS